

TA, ZVIJER U MENI

TA, ZVIJER U MENI

Tko izmisli to sranje, tu depresiju, koja te jednim sjećanjem od par minuta sažvače u idućih nekoliko dana. Koje može i otići u mjesec, dva. Ne možeš to sada znati. Kao crkotina sam, koja se vuče po kući, tražeći nekakvu zadovoljštinu. Nema je. Sam u kavezu iz kojeg ne želim van. Nemam snage se suočiti s ne znam čime, ali uvijek mi to doktori spominju. Koliko energije prođe kroz moja prsa, trbuh, jebeno srce, koliko ta zvijer može pojesti taj dio mene i nikada sita. Da me

pusti, da se mogu sjećanja sjetiti, normalno. A da me ne proždiru.

Jebo mu ja mater tko tu zvijer u ljudsku dušu stavio. Ja bih mu je vratio samo na tjedan, jedan jebeni tjedan, pa bi ga došao upitati je li bi to ponovo napravio.

Ne znam niti ću ikada znati tko je to i njegov odgovor. Samo da dalje ostaje ta zvijer

Crkotina sam koja gmizi od mjesta do mjesta da mogu leći, da me moji ne gledaju takvog, da mogu imati mir. Mir koji mi je do neki dan bio saveznik, sada je neprijatelj koji me uvlači u daljnja sjećanja s kojim se hrvaš, pokušavaš, ali te samelje svaki puta. Samo mi je još gore.

Teško je to za opisati riječima, teško je to shvatiti osobama koje ju nisu doživjele, teško je proživljavati godinama, jebenim godinama.

Zub kada je pokvaren, boli, jako, ali boli dan, dva dok zubar ne obavi svoje. Da je tako s ovom depresijom. Da me zabije samo na koji dan, pa opet po starom. To je za sada, jebena fikcija.

Dosta mi je ljudi, dosta mi je posla, dosta mi je svega. Samo bi...kada upadneš u takvu melankoliju, ne znaš ti ništa, što bi, kako bi. Bio ljut ili plakao. Isto je. Nekada se spoje te dvije emocije, koje kada s njima ratuješ, gubiš, kada pustiš te vode, gubiš. Samo jebeno gubiš, taj smisao za sutra. Gutaš, što se gutati ne

možeš. U ponoru, mrklom kao najcrnija crna, pipkaš da se uhvatiš za nešto, da se na trenutak osjetiš čvršći, da ne klizneš dublje, ali je u takvim trenutcima, sve glatko, kao polirani kamen. Ipak kliziš dublje. Gdje je kraj? Ne znam.

Bio sam najsretniji kada sam vidio rupicu kroz koju je Sunce pustilo tanašnu zraku. Grebao sam i dogrebao. Otvario tu rupu da bude veća, ali nikad tolika da mogu izaći. Budeš tu neko vrijeme, dobro je, toplo, pa se oklizneš o taj polirani kamen i opet se strovališ u tu crninu. To je ciklus, ponavljajući. Ne znaš ni koliko ti treba do gore, ne znaš ni koliko ćeš biti dolje, ne znaš kada ćete to sunce ugrijati, ni kada ćeš opet ozepsti. Ne znaš ništa. Jebena neizvjesnost koju mrzim iz

dna duše.

Kažu, bori se. Nemaš tu koga razbiti.
Nemaš ničeg opipljivog, samo tu zvijer
iznutra koja vlada tobom. Samo da.....
Stane ta borba, da se zvijer napokon na-
hrani i sita nestane. Samo to. Jebo sve
dugo.